

התצלום שהפך למוצג ישי אלף (מימין) פוסע שעימה היו לו גם יחסים רומנטיים. תצלום זה של העולם הזה, שצולם בעת מישפטם. הפך מוצג במישפטו של ישי באשמת נידול שיח קנאביס.

ישי אלף נולד לפני 45 שנים בקיבוץ גבע, מעוז הסוציאליזם והאידיאליזם. הוא עזב את המשק כדי לחפש לו אלוהים דרשים. לפני שבוע הורשע ישי בשימוש ובגידול צמח הקנאביס. הוא הצמח שממנו מייצרים את המריחואנה והחשיש. אחרי שעזב את המשק התגלגל ישי במקומות שונים. הוא נסע לאיטליה כדי ללמוד אמנות וחזר לארץ. הוא התגורר יחד עם אשתו רות, בת גילו, ברמתים. הם עסקו באמנות והתגוררו בצריף שורי. אז קרה המהפך בחיי בנייהווג. הם

הקיבוץ הנישואין

פגשו ברניה שני — ריין שייך, כפי שהיא מכנה עצמה לאחרונה — ונפלו עבדים לקסמיה. רינה, שהיא אישיות חריגה ובעלת השפעה עצומה על גברים ונשים, יצרה יחסים רומנטיים עם ישי. היא היתה או כראשית דרכה כגורו אשה. היא ייסדה או את כת אצבע אלוהים, לבשה בגדים לבנים והטיפה את תורתה לכל מי שהיה מעוניין לשמוע. לא רק ישי, אלא גם אשתו, רות, נהו אחרי רינה בלב שלם. הם קיבלו את תורתה כתורת חיים. ישי שינה לחלוטין את אורח חייו. הוא החל מגדל שיער ארוך, הוריד קילוגרמים רבים ממשקלו והתחיל ללבוש את בגדי הלבוש שבהם נודעה אתריכת כת אצבע אלוהים. ישי, שעד אז לימד אמנות נוער, הצליח להשפיע על צעירים רבים לבוא לביתה של רינה במגדאל ולשמוע את דרשותיה. הכת הצעירה החלה מתרחבת והורים מודאגים הגיעו לביתה של רינה כדי להוציא משם את ילדיהם. אבל היא גירשה אותם מעל פניה ואמרה להורים כי בניהם מבוגדים רעים כדי להחליט על דרכם בחיים. יום אחד פשטה המיטרה על ביתה של רינה במגדאל ומוצאה שם חשיש. רינה וישי נעצרו באשמת החזקת הסם. רינה הופיעה בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב לבושה בתלבושת לבנה ואחריה כל קהל מעריציה, לבושי לבן גם הם, מחזיקים פרחים כידיהם. הם בלטו מאוד בתהלוכה המעיין רתית שערכו בבית-המישפט, ורינה, שחשבה כי מוצאה מקום חדש להטפת תורתה, נשאה נאום נלהב שבו ניסתה לשכנע את השופט כי אין כל רע בחשיש. רינה אמרה לשופט כי היא בררפת בגלל מריחואנה כמו על קידוש השם. לעיתונאית שהיתה שם אמרה רינה כי החברה בישראל היא נאצית, וכי אל-

נתתה תיק במישטרה על נישואין בלתי-חוקיים אלה. ישי ויעל עברו להתגורר בבית קטן בכנימינה. החדר שבו מתגוררים בני הזוג אינו מכיל כמעט אבזורים מודרניים. הקירות מקושטים ברקמות וחפצי אמנות שונים, וגם בנייהווג עצמם ממשכים להתלבש כמו בתקופת רינה, כביגדי לבן או בשמלות ציבי עוניות רקומות. ישי מתפרנס כעת מחקלאות. ב-1978 הגיעה המישטרה כדי לחפש חשיש בביתו של ישי ומצאה שם שיח קנאביס גדל מימרים. ישי לא הסתיר כי הוא מגדל את השיח כבר משנת 1972 ומשתמש בעליו.

נגד ישי הוגש כתב-אישום על החזקה ושימוש בסמים, אך הוא נעלם ואי-אפשר היה למצוא אותו. רק לפני זמנ'ה חודש המישפט, אחרי שנמצאו עיקבותיו של ישי. הוא הודה כאשמה, אך סניגורו, עורר-הדין מוחמד קיינוואן, טען בשמו שאין לו כל קשר לרינה שני. טענה זו נטענה כדי לחזק את הבטחתו של ישי כי נגמל מסמים ושלעולם לא יגע עוד בחשיש. הוא סיפר, כי קשריו עם רינה היו רומנטיים בלבד וכי לא היה חבר בכת אצבע אלוהים.

תמונות מחשידות

הכחשה זו עוררה כעס אצל התובעת. עורכת-הדין אמסטרדם ביקשה מהשופט אברהם מלול לקבל כראיה מישפטית תמונות שהתפרסמו בכתבה "גורו לכם מרינה" (העולם הזה 2372). בתמונות נראית רינה בדירתה מבית-המישפט בתל-אביב, כאשר אחריה צועדים מעריציה. בולט מאוד בין כולם הוא הנאשם בתיק זה ישי אלף.

נישואין בלתי-חוקיים

רינה עברה להתגורר בויכור-יעקב והפסיקה את קשריה הרומנטיים עם ישי. עוד לפני כן הספיקה להורות לקיבוץ-נישואין-לשעבר כי עליו להתגרש מאשתו. השפעתה של רינה על רות

הנמרה משכם

(המשך מעמוד 36)

או רמונדה פותחת את הסגונים הספרותיים שלה. היא מרגישה כנורה בבית הבובות של איבסן.

רמונדה פחדה להתגרש, מספרת חזן, בגלל הטרואמה שעברה עקב גירושי הוריה. אמה היתה מגוריה ב"חברה, ורק לעיתים רחוקות הצליחה רמונדה להיפגש עימה. בספר מתוארים היטב התיסכולים המיניים שלה. היא בורחת להריונות, מתוך פחד להי תקשר."

כל אחת מהדמויות במחזה עומדת ומתכוננת במאורעות המתרחשים אצל רעותה. יש הרבה נקודות דומות. הפגרום היהודי בגולה מוצא לו מקבילה בפגרומים הנערכים בגדה המיתוס הפלסטיני והמיתוס הציוני מתבלבלים. גולדה עוברת טיפול כהלם דרך המכשך של רמונדה.

הדרושיה הכבד בין רמונדה וגולדה נפסק לפרקים על-ידי קיטעי מוסיקה ושירה של השחקן אלברט חזן, המגלם את תפקידי הגברים במחזה. המוסיקה מכניסה יסוד של ניכור בתוך הדראמה העמוסה הזאת.

לדעת חזן, אי-אפשר היום להציג הצגה שאין בה ניכור. יש כאן חשיכה פולטית, וממילא נוצר הניכור. גם

נזנבים מהמישטרה

(המשך מעמוד 41)

נעלם, ולא נודעו עיקבותיו. האזרח טאנוס ררש מהמישטרה להחזיר לו את הזוכה, שערכו היה אז קרוב ל-100 אלף דולר.

המישטרה ממשיכה לחקור בפרשה.

מידע מבפנים

ב כל פעם ששומעים על כספת שנפרצה במישטרה, נזכרים מייד בקופה במישקל 400 קילוגרם, שהוצאה על-ידי גנבים ממטה המישטרה ביפו, בעזרת מנוף. באותו בוקר, ה-12 בינואר 1976, המדינה כולה געתה בצחוק (העולם הזה 2372).

במישטרה ירושלים

קיוו במשך שבועות.

שהזהב הנעלם

"יצא באיזו מגידה

הזה (2002). אפילו מפכ"ל המישטרה דאון, שאול רוזנלוי, לא הצליח להתאפק. כשנודע לו על המאורע במטה הארצי ביפו, פרץ המפכ"ל בצחוק רועם. הוא שמע ריווח טלפוני מפ"י בנימין זיגל, ראש מחלקת חקר רות-הנואה, שסיפר לו כי הגנבים חדרו בעזרת סולם פשוט לקומה השניה של הבניין, שברו את השימשה כאחד החלונות, מבלי לטרוח כלל לעשות זאת בשקט, נכנסו עם עגלת-משא ומשקפת לחדר שבקומה השניה, ומשם לקומה הרביעית.

הם ניגשו ישר לחדר הרישום. במקום היו שתי כספות. אחת מהן הם הורידו לקרקע בעזרת מנוף שהיה על המשאית שלהם.

היה זה מיבצע של חובכנים, שקיבלו כנראה מידע מבפנים, שכספת יש רכבות דולרים שהוחזרו על-ידי אנשיו של תת-ניצב זיגל.

היו שם גם מיסמכים חשובים, הקשורים בחקירות המחלקה.

זיגל מיהר להרגיע את הרחות באומרו, שכל השטרות שהיו בכספת טומנו ונרשמו. הכספת עצמה נתגלתה עזובה.

המישטרה עצרה כמה חשודים. אחדים מהם הועמדו לדין והורשעו. שוטר אחד נחשד בכך ששיטת פעולה עם הפורצים, אך מחוסר-הוכחות נשלח לחופשי.

שאלה אחת המשיכה להטריד את הציבור: כיצד קרה שהשוטרים שהיו במקום לא שמעו את הפורצים? ההסבר שנתנה המישטרה — כאמצעונו של הדובר דאון, שמואל צחי — נחשבה ככריחה: "היה באותו יום גשם, ובגשם קשה לראות".

זמן רב צחקו כל המדינה על הפרשה, ואנשי-קולנוע וזרים אף הפיקו על כך סרט: מתחת לאף.

שוטרים וגנבים

מי שהפך את המישטרה לצחוק גמור, היתה קבוצה של ילדים בני 10-13. לפני כארבעה חודשים בוצעה פריצה למחסן המישטרה בבת-ים, שבו נמצא נשק של המישמר האזרחי. נגנבו כמה עשרות רובים. המישטרה הכריזה שהמחסן היה באחריותו של המישמר האזרחי.

כמה ימים אחרי המאורע נתגלו הפורצים: ילדים מכיתות ה' עד ה'. כספות המישטרה ממשוכות להתי רוקן. לפני ארבע חודשים נעלם תוכנה של כספת-המוצגים במישטרת מרחב יפו. הכספים והתכשיטים שנשמרו בה נעלמו כמו הנעדרים בארגנטינה. מהמישטרה נמסר לאקנות: המישטרה חוקרת.

מרסל זוהר

רמונדה מעצרת-בית

הבחירה של שתי שחקניות צעירות בסביבות גיל הרצו יצרת מחק.

לא רציתי סממנים חיצוניים. רציתי שופרה ומאיה עצמן תחוויה את הרמתי."

האם לרעתה יש איוון במחזה? אומרת חזן: "אין איוון, משום שהמי ציאות היום היא לא מאוזנת. צדק הוא רב המוכיח את עצמו יומיים. עם אולי צדקנו, אבל היום לא. זוהי סכנה לנו, לא פחות מאשר לערבים. אינך יכול לנהל מישטר צבאי בחצי אחד ומישטר רמוקרטי בחצי השני. המר שטר הופך להיות פשיסטי".

מה רעתה של עופרה ויינגרטן, השחקנית המגלמת את רמונדה במחזה? עופרה בת לאב בולגרי ואם יוונית, היא הרגעש ומיטיבה להביע על הבימה את הטמפרמנט הסוער של רמונדה.

"איני פוליטיקאית", אומרת עופרה, "אני שחקנית. יש לי דעות פוליטיות שאינני יכולה לבטא אותן נכון. אנחנו נמצאים במדינה שכל קשר לאשף הוא קללה, גם אם רמונדה שייכת לפלג המתון ביותר, ואולי איננה אשף-פיסטי כלל. אני מרגישה צורך להיווה בלשוני, כי אני מפחדת מרימונים."

"אני מעריצה את רמונדה. משום שאם אני פוחדת, הרי שבה אין שמץ של פחד. היא ממשיכה להאבק, גם אם היא נמצאת בקונפליקט מתמיד עם היהודים ועם הפלג הערבי הקיצוני. מבחינה תיאטרונתית התאבחה בה. שכחתי אם היא יהודיה או ערביה".

אוריאלה וייט

האשה הראשונה רות. אשתו הראשונה של ישי אלף מנהיגתה. רינה שני (מימין). שעימה קיים בעלה יחסים רומנטיים.